

Gavina

No hi ha res com la mar blava. Mar verda, grogosa o ataronjada, o negra. No hi ha res que escalfi els sentits més que la brisa marina, la remor sorda de les onades i els malenconiosos crits de les gavines. Suaument, molt suaument, l'aigua, amb el seu ball exaltat, penetra les roques i hi deixa, inconfusible, la seva petjada.

Cada matí entreobria el balcó, amb els dits acarona la fusta envellida, mentre deixava que el sol li escalfés el rostre. Obria els ulls i sentia aquella claror espurnejant dels migdies de juny. Malgrat tot li hagués agradat saber si era maca, si era rossa o morena, si els seus llavis tenien aquell to rosat que tantes vegades li havien dit.

A poc a poc baixava l'escala, taral·lejant alguna cançó coneguda que sortia de la ràdio d'algun veí. S'asseia a la butaca mentre la seva germana li explicava el que havia fet aquell matí a l'institut, comentava alguna xafarderia o li llegia. Se sentia contenta de tenir-la al costat, s'alegrava de la seva felicitat, i somreia des del llit les nits que, d'amagat, sortia de casa per trobar-se amb algun xicot.

I cada matí, cada matí entreobria el balcó, amb els dits acarona la fusta envellida, mentre deixava que el sol li escalfés el rostre.

I no hi ha res, res de més bonic, de més meravellós, captivador i malenconiós que la mar blava. Mar verda, grogosa o ataronjada, o negra. I res existeix de

més agradable que deixar-se embolcallar els sentits per aquest immens plaer que en resulta de les tardes, vespres i matinades vora el mar, caminant, descalça, sobre les roques, amb el salitre dansant sota les narius i centenars de sorolls, estridents, suaus, llunyans, propers i, sobretot, malenconiosos, giravoltant en la seva dansa frenètica, xiuxiuejant rere les orelles.

El mar és quelcom fantàstic, et pots enamorar d'ell a primera vista, li havien dit, i ella prou que ho sabia, això. No necessitava pas uns ulls experts, o senzillament uns ulls, per arribar a aquesta resolució. Els obria, mentre deixava que les seves ninetes s'escalfessin del sol d'estiu, buides i sense vida. La malenconia li assetjava molt sovint, sense motiu aparent, tot passejant per la sorra amb els peus molls i salats.

Freqüentment somniava que podria haver estat una gavina, volant sobre la terra i l'aigua, cantant tristes cançons. Però això hagués estat impossible: tothom sap que una gavina cega no pot anar enlloc.

Somreia, asseguda en un banc del passeig. Podria, de nou, explicar-li a la seva germana que mentre li llegia, tota concentrada, El Perfum de Patrick Süskind, ella es creia gavina, es creia ocell que cerqués peixets vora el mar.

No hi ha res com la mar blava. Mar verda, grogosa o ataronjada, o negra...